

Почело је као чувена игра детекције из још чувеније "Квискотеке": "Особа А, представите се!"

- Ја сам Бил Клинтон, бивши председник Америке и један од највећих злочинаца у модерној светској историји!"

- Особа Ц, представите се!"

- Ја сам Ћамил Дураковић, председник Општине Сребреница, и овај у средини ми дође пет милиона евра, а ја њему још коју каменицу!"

- Особа Б, представите се!"

- Ја сам шта год другари с лева и десна хоће да будем, није проблем, свега ми, с тим што се Србија сагињати неће, а за Србе ћемо се договорити, није фррка!"

Потом је прерасло у нешто налик бофл "Паровима": Клинтон је деловао као Змај од Шипова који се напакон докопао микрофона само за себе, наш велики вођа лично је на Ацу Дискрецију, а Дураковиће једнако као Ћамил Ајфон, недостајали су још само Миломир Марић са питањима на које сам одговара и Лепа Лукић да по стоти пут испирча своју животну причу.

Међутим, онда се закувало, премијер је из позиције инфериорног прешалтовао у "четврту" и свима одржао предавање, почевши с тим да му није било баш пријатно да преломи и седне да разговара с човеком који је наредио бомбардовање Србије још док је он био министар информисања, али је схватио да зарад бољег сутра мора да разговара са свима, баш како му је наложено, овај, сугерисано из пријатељских центара моћи и најбољих намера за Србију, с обзиром да се као држава водимо ко лице с посебним потребама којем је потребна нега, водич и патронажна сестра зарад мењања пелена.

Потом је уследио већ чувени говор, ефектнији од Мартин Лутер Кинговог, у којем је и Аца Дискреција објаснио да има сан, с тим што се увек пробуди у зноју и викне: "Нееееее, Војо, нисам ја, мајке ми, Тома је!"

- Сви смо грешили у младости, али знате како кажу: "младост – лудост", па не треба узети за зло никоме од нас шта смо говорили, мислили, чинили и веровали пре 20 година, јер то би било једнако као Расиму Љајићу кажете како више није заштићен

подстанар у влади, што је, реално, и глупо и немогуће!

Дакле, умео сам свашта да кажем, веровао сам погрешним људима, служио једном калфи из Батајнице који данас служи мени, али то је било, већ пет година сам чист, не претим више никоме осим свом народу који је, факат: олош, нераднички, ретроградни, вазда гладан и незадовољан оним што има, а има мене за разлику од неких који имају све што им треба али су дубоко несрећни у том благостању, јер немају никог ни налик мени!

Стари Александар Вучић не постоји! Нема више оног који је Клинтона оптуживао за ратни злочин и претио хапшењем чим га угледа, јер и господин Клинтон је имао свој сан као и сви ми, и то морамо поштовати!

Морамо поштовати свачије право на другачије мишљење, макар оно било жеља да нас нема, да Србија не постоји, или постоји али као џепно издање, сликовница евентуално, но то су мишљења која смо спремни да прихватимо и разговарамо о њима, мада Србији нико не сме да прети, ако се пре тога не договоримо: кад, како, колико и због чега?!

Са сваким сам спреман да разговара, али мало кога чујем, но важно је разговарати па зато и примам грађане у цик зоре, воле да причају а мени заиста није тешко да се искључим и климам главом ко оне мрдалице што се продају код Кинеза...

Суштина је у дијалогу, зато често сазивам конференције за штампу како бих водио монолог, али смо осуђени на суживот и због тога морамо наћи заједнички језик, иако смо изложбом "Нецензуриране лажи" показали да су неки и превише пустили језик у Србији и да им је боље да мало заћуте, јер ћутање је злато, или барем Зоран Бабић!

